Ja nende eest wöib hoida ka,
Kes tahhab ette wadata!

Önneto ello.

Üks kingisep, kes keige omma nore ea wisi-pärralinne mees olli, wöttis ommale nore naese ja ellasid nenda, et rööm ja rahho iggal pool nähha olli ja keik innimessed neid armastasid ja auustasid. Kui nemmad nenda mitto aastat ollid ellanud ja kaunis jöud jubba käes olli, hakkasid teised tedda ahwatlema ja temma isse armastas ka nende seltsi, kus joomist ja kaardi-mängi peeti, esmalt arwaste ja kord korralt tul-lid ikka tihhemad reisid, ja wimaks ei tulnud kojogi; jättis tööd mahha, mis poisid weel teg-gid, se olli tehtud. Temma naene, kui ta näggi, et mees tedda boletusse sisse jättis, hakkas tei-sed mehhed armastama ja nenda olli keik maea raiskus ja naene toitis ennast, kuida juhtus!

Kui hädda öiete sureks läks, hakkas naene holega tööd teggema ja ennast jälle ausal wisil toitma; agga mees olli ja jäi kölwatumaks.

Mönned aastat pärrast sedda juhtusin tem-maga kokko ja küssisin, kuida käsi piddi käima?

Agga ta olli wägga önneto; temma käed wär-sesid nenda, et ta lussikast su ette ei sanud. Kui ma temmale ütlesin: mispärrast temma tööd ei tahha tehha ja omma joma himmo mahha jätta? kostis temma: „Jubba kahheksa aasta ei olle ma ennam tööd tehha wöinud, sest kui ma middagi tööd ette wöttan, siis ei anna mo ihho wärriseminne ni paljo aega, et ma mid-dagi wöin tehha, ning ollen siis öige ärra wil-lunud!“

Nenda ellas temma omma willetsat ello, et wimaks weel ride räbbalad temma ihho katsid ja talwe ajal palja jallo käis.

Wimaks läks ühhe teise eest nekrudiks, kelle käest temma mönni kümmekond ruble sai; agga et wäetenistusses lakko koera ei sallita ja temma ennam wina ei sanud, surri wimaks hirmsa kibbeda wallo sees, mis temmale wälja poolt nahha peäle wissati, et nahk pakkatas ja siis ka ühtlasse lihha sisse tungis ja tedda surmas.

Se olli nüüd ühhe noremehhe wiimne luggo, kes öige te peält labkus ja liderlikkude seltsi en-nast beitis. Agga oh! olleks temma se wiimne olnud? Ma lodan, et Jummal temmale temma

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1869, lk. 27